

også af den opfattelse, at der var opstået en tilstand af nødret, som havde tvunget Fyns amtskommune til at afskedige hende.

Den menneskelige side af sagen er ikke endt endnu. Ragnhild Jensen fik fra 1. februar 1976 arbejde på et plejehjem på Fyn, indtil hun blev opsagt til 1. marts 1977, uden at der er angivet nogen grund over for hende. Siden har hun ikke kunnet få arbejde. Hun har søgt adskilligt, har fået afslag på stillinger, der stadig ikke blev besat, og også en enkelt gang fået at vide, at man ikke turde ansætte hende. »Fra Nykøbing Sj. meddeles det, at plejehjemmet »Grønnehaven« vil blive indklaget for ombudsmanden for at have nægtet at ansætte Ragnhild Jensen«. (Berlingske Tidende den 9. januar 1979).

Samme dag er der en udtalelse fra formanden for sygehusudvalget i Fyns amt. Han beklager den alvorlige mangel på hjælpepersonale i plejesektoren, som især går ud over plejehjemmene. Den må afhjælpes omgående, og der må om nødvendigt anvendes utraditionelle metoder til oplæring og uddannelse.«

Om Ragnhild Jensen-sagen kan også læses i FREMSKRIDT 1975-17, side 1 og 22-23, samt nr. 21, side 20 (Mogens Voigt og Kristelig Dansk Fællesforbunds bestræbelser for, at de danske magthavere skulle administrere retsmæssigt).

Endvidere henvises til det vidnesbyrd, som Nina Pedersen afgav i Folketingstidende 1979-80. (2. samling) sp. 6861:

»Netop i 1975, da den omtalte arbejdsnedlæggelse i anledning af Ragnhild Jensen-sagen foregik, var jeg indlagt på Odense sygehus. Fortvivlelsen var stor overalt. Personalet var ilde tilpas. Mange følte, de ikke levede op til deres ansvar. Patienterne var bange, ja, nogle nærmest skrækslagne. Plejepersonalet måtte gå rundt, men ikke foretage sig noget. Der blev holdt timelange møder overalt.

Hvem var de såkaldte kinesere i denne sag? Ja, det var ikke flere personer, end der kunne tælles på én hånd. Alle følte, det var helt urimeligt. Derfor spørger man sig selv, om det er rigtigt, at vores samfund er blevet så sårbart, at så få personer kan ødelægge så meget for andre. Vi må konstatere, at sådan er det. Hvad gør man så ved dette, der vel ikke er demokrati, men nærmest må kaldes tyranni? Er vi for prære mennesker? Er vi for sløve mennesker? Er vi angst for følgerne? Eller hvad er det, der har ødelagt vort demokrati?

Hvis jeg skulle give svaret, er det blødsødenhed, magtesløshed, mentalitetsfordærv, en laden-stå-til, som i mere end en menneskealder har gennemsyret

den danske lovgivning. Vort samfund har nærmet sig meget betænkeligt et gangstersamfund, hvor det er alles kamp mod alle. Befolkningen sukker inderst inde efter, at denne tilstand ophører.«

Det bemærkes, at et tilsvarende forslag fremsattes som L 120 af 12. februar 1980. (Folketingstidende 1979-80 (2. samling), tillæg A, sp. 3233). Det førstebehandlede spalte 6845-6863 (den 20. marts 1980). Ved behandlingens slutning henvistes forslaget til arbejdsmarkedsudvalget, der imidlertid ikke havde færdiggjort sin behandling af forslaget ved folketingsårets slutning.

Indvendingen mod forslaget gik i vidt omfang på, at arbejdsmarkedets parter selv har sørget for at friholde sygehusområdet m. v. for arbejdskampe. Virkelighedens verden har jo imidlertid - jfr. foran - vist, at dette ikke er nok. Skulle fremtiden blive bedre og arbejdskampe ikke opstå, er nærværende forslag uskadeligt, men det vil være rart for alle eventualiteters skyld at få det ophøjet til lov.

Det er en skamlet på Danmark med den kyniske gammelparti-holdning, at nogle blot skal dø, fordi hellige køer af »arbejdsmarkeds-principper« skal have lov til at få sygehusene til at gå i stå.

Som bilag til forslaget optrykkes artikel fra Berlingske Tidende for 23. november 1979 (»Sygehus tier om én-dags strejke efter patientens død«).

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til de allermost strafværdige handlinger, som er begået i de sidste år, hører de sager, hvor fornærmet personale på sygehus eller plejehjem for at varetage egne egoistiske interesser har standset institutionens funktion. Hidtil har folketetinget - i underdanig frygt for de stærke organisationer - blot fejlet problemerne ind under gultvæppet. Dette kan man ulykkeligvis ikke omgøre med tilbagevirkende kraft. Men man har da lov at lære af erfaringerne, sådan at folketetinget hindrer, at syge mennesker igen bliver kastet ud i de risikomønter, som er forbundet med, at sygehusenes drift ikke kan forløbe aldeles ubesværet af, at den ene eller anden egoistgruppe lægger så stor vægt på sine egne forhold og aldeles overser, at når man er gået ind i en tjeneste på sygehus eller i plejehjem, er der tale om et kald, hvor hensynet til patienterne ganske og aldeles er det altdominerende i forhold til, hvilke løn- og arbejdsvilkår man selv opnår.

Lovgivningsmagten må sætte umådeligt kraftigt ind for at hindre, at noget sådant kan komme til at gentage sig. Det er jo aldeles uoverskueligt, hvad man i de situationer udsætter syge mennesker for